

Soočanje z islamom se nadaljuje

Skozi evropsko zgodovino se vijejo poglavja burnega srečevanja Evrope z mohamedanstvom. Sredozemlje je prvo območje tega napetega odnosa. Ko se je pojavil novi osvajaalec iz arabske puščave in je s presenetljivo naglico zavzel južno obalo Sredozemskega morja, se je to območje razdelilo na sever in jug, ki sta si sovražno stala nasproti kakor nikoli poprej. Prvo potezo so potegnili osvajalci, ki so razširili svoja cesarstva na skrajnem zahodu čisto do Pirinejev, na Balkanu pa so se si polomili zobe šele na Dunaju, ohranili pa Bosno do razpada turškega kraljestva. Osvajanje krščanskih dežel in uničenje skoraj vsake sledi krščanstva na severu Afrike je bilo v takratnem svetu zelo boleče. Evropa je udarila nazaj s križarskimi vojnami, ki so imele plemeniti cilj zaščititi najbolj sveta mesta krščanstva, in so se, kakor vsaka vojna, izpridila v nesmiselno prelivanje krvi, morije in plenjenje tujega premoženja.

Španci, ki so skoraj osem stoletij živeli pod muslimanskimi emirji, vezirji in kalifi, niso zapustili svoje katoliške vere. Zaradi tega so morali zelo trpeti. Nepregledno število mučencev iz tega časa priča, da je bila islamizacija vedno program, ko je bil na oblasti musliman. Podobno se je dogajalo na Balkanu, kjer je ciklično preganjanje katoličanov s strani muslimanov stalnica od trenutka, ko je območje prišlo pod njihov nadzor. Tudi danes katoličani v Bosni in Hercegovini povedo, da so muslimani privilegirani pri iskanju služb in da je to postala redna praksa, prava diskriminacija, ki pa je tako nevidna, da jo je težko dokazovati oziroma je smrtno nevarno o tem govoriti ali pisati. Kdor je hotel ostati zvest svoji krščanski veri, je bil zatiran, mnogokrat tudi umorjen. Tako včasih, pa tudi danes.

U XI. stoletju so evropske velesile kolonizirale arabski svet. Arabci so bili – kakor so danes – prepričani, da gre za krščanske dežele, ki jih želijo oropati tudi njihove vere. Kolonialna oblast je bila izkoriščevalska in ni služila napredku narodov, ampak bogatenju nekaterih v matični kolonialni državi. Množice Arabcev so se zato še bolj oklenile tistega, kar je najbolj njihovo in prav gotovo nezahodno: vere.

U drugi polovici XX. stoletja so se stvari navidez umirile. Množica priseljencev iz vsega sveta, a pretežno muslimanskega, je začela prihajati v Evropo, da so zasedli mesta tistih, ki so se jim evropski narodi s splavom odrekli. Rastoča industrija, gradbeništvo, obrtništvo in t.i. »nižja dela« so potrebovala slabo plačano delovno silo. Pritok priseljencev je vsako leto večji in v nižjih starostnih plasteh so priseljenci marsikje že v popolni večini. Islamizacija Evrope je dejstvo, ki stoji na milijonskem pomoru lastnih otrok.

Odnosi so postajali čedalje bolj vroči. Goreti je začelo počasi. Na začetku je v imenu »ideologije strpnosti« Zahod tiščal glavo v pesek. Tudi na Nizozemskem se je nabiralo počasi. Kdor pozorno posluša Nizozemce, ko govorijo o Maročanih, ki so jih sami pripeljali v svojo deželo, ali o drugih priseljencih, lahko zasluti bes in sovraštvo, ki le čaka,

da pride na dan. Izbruhnili ni niti znamenitega 11. septembra, je pa počilo, ko so v deželi »tolerance« ubili režiserja, ki je napravil kritično filmsko delo o položaju žensk v islamskih družbah na Nizozemskem. Priznati pa moramo, da je bilo to delo, po tem kar so pokazali v televizijskih dnevnikih, žaljivo in popolnoma zahodnjasko. Počilo je šele takrat, ko je ležalo truplo na domačih ulicah.

Laicistični fundamentalisti, ki so navajeni prefinjeno preganjati in zatirati Cerkev, in jih lahko enačimo s pojmom »Zahod«, se sedaj soočajo z mentaliteto, ki nima nič krščanskega. Islamisti ne prenesejo nobene kritike. Kdor si upa dokazovati, da je v islamu kaj narobe in da se v imenu te vere delajo tudi hude krivice (predvsem ženam), ta naj pazi na svoje življenje. V množici brezposelnih moških imajo zagovorniki »svete vojne« proti brezbožnikom (to so zanje vsi, ki niso muslimani) dovolj vojakov, ki na ulicah z bombami sejejo strah med prebivalci. Dejansko se je začela vojna brez pravil, brez front, brez vojska, brez vojne napovedi ... Začeli smo toniti v dobo, ki bo zahtevala veliko mučencev, in še ne vemo, kako bi jo končali. Ta vojna se bje tudi v zibkah. Dokler bosta Evropa in Amerika (Zahod) pobijali v porodnišnicah svojo lastno prihodnost, do takrat bo islam zmagoval, pa čeprav bodo ti narodi še vsaj petdeset let zatirani. Islamizacija Evrope bo vedno hitreje napredovala in Cerkev bo zelo trpela.

Kljub vsemu temu pa ne smemo izgubiti upanja, da gre lahko tudi drugače. Bojimo se tistega, česar ne poznamo. Spoznavanje islama – predvsem arabskega in v tem konglomeratu vse tisto, kar pripelje navadne ljudi do tega, da postanejo fanatiki in brez očitkov vesti pobijajo nedolžne ljudi in sebe – mora biti naša naloga. Spoznavanje je mnogokrat boleče, ker nas sili, da odložimo svoje predsodke in strahove. Spoznavanje zahteva pogum.

Slovenci imamo zgodovinsko izkušnjo z islamom. Turki so dolga stoletja pobijali, ropali in ugrabljali po naši zemlji. Pahnili so naš narod v nepopisno bedo in nas demografsko skoraj uničili. Zato ni čudno, da se je to vtisnilo globoko v narodni spomin in smo že čisto nagonsko previdno odklonilni proti vsemu, kar dviga zastavo zelenega polmeseca, zastavo Mohamedovega meča. Soočamo se tudi s sprenevedanjem oblastnikov, po mentaliteti tipičnih laicističnih fundamentalistov, ki hočejo na Cerkev prenesti odgovornost za pameten »ne« gradnji mošeje, ki bo temelj samogetoizacije muslimanskih sodržavljanov. Cerkev se v take igre ne pusti vpeti. Odločitev o gradnjah pripada občini in državi, saj tudi Cerkev v Trbovljah in v Velenju in še kje čaka na gradbena dovoljenja za prepotrebne cerkve. Naj odločijo pošteno in po predpisih, naj po tolikih desetletjih dovolijo tudi gradnjo cerkva. Islamska skupnost hoče zgraditi svojo »katedralo«, preveliko in luksuzno, in na njenem teritoriju želijo uveljaviti šeriatsko pravo. Na PČP TČU je bila oddaja na to temo, a so rezali (cenzurirali!) trenutek, ko je mufti izgubil nadzor nad seboj in se besno zagnal v človeka, ki mu je to predočil. Vedeti moramo, da bo denar za mošejo prišel iz Savdske Arabije, ki z ogromnimi milijoni širi po svetu najbolj nestrpno različico islama. Mošeja v Ljubljani bo zato prej ali slej doživela isto usodo kakor večina mošej po Evropi, kjer tajne službe budno spremljajo pridige muftijev in imanov, ker so polne sovraštva do »nevernikov« in držav, v katerih bivajo poslušalci.

Islamizacija sveta za vsako ceno in z vsemi sredstvi je jasen cilj islamistov. Nobenega argumenta nimajo, na svoji strani imajo le nasilje fanatikov, ki je Zahodu in kristjanu nepoznan. Nobene ljubezni, nobenega prepričevanja. Le ustrahovanje in grožnja s smrtjo.

Značilnost islama je tudi, da ustvari totalitarno družbo, kjer ni razlikovanja med »laičnim« in »religioznim«. Krščanski svet in iz njega izhajajoč »Zahod« sta potrebovala dolga stoletja, da sta to razlikovanje priznala in dosegla neko ravnovesje. Vemo pa, da je ta napor neskončen in nikoli končano delo. Brez prostora za svobodo pa ne more biti prostora za vero. Če krščanstvo zahteva od vsakega svoj osebni pristanek k veri, pa čeprav je bil od malih nog vzgojen kot kristjan, pa islam take odločitve ne terja, ker vsako spreobrnjenje v drugo vero kaznujejo že člani lastne družine najprej z zavrženjem spreobrnjenca, v mnogih primerih pa tudi z umorom. Muslimani so s kristjani vedno postopali dvolično. U besedah so priznavali spoštovanje, v dejanjih pa so na vsak način hoteli doseči odpad od krščanstva. To dokazuje tudi Mala Arabkinja, ki jo je lastni stric skoraj do smrti pretepel, ker ni hotela opustiti vere v Kristusa. Kakor ta, tudi mnogi drugi.

U islamu prihaja do neke čudne poroke med tradicijo, ki zanika dostojanstvo žene, in utemeljevanjem zatiranja žena v imenu vere. Nobena feministka pa ne dviga glasu v prid teh milijonov zatiranih žena, ki nimajo ne izobrazbe ne dostojanstva. Tega trpljenja noče videti nihče, ker ne prinaša simpatij, ampak smrtno grožnje. Tudi tu lahko opazimo dvoličnost Zahoda. Nima samo Zahod moralne krize in ne pozna samo ta propada. Vsaka človeška družba pozna svoje svetle in temne trenutke. Izgleda, da islam ne pozna mehanizmov, da bi ta moralni propad zdravil iz lastne moči.

Soočanje z islamom je očitno naloga, ki stoji pred našo družbo, našim kontinentom in celim svetom. Nočemo, da bi bila to nova vojna kultur, kakor jo opisuje Huntington. Nočemo pa, da bi se islamisti počutili kot gospodarji tam, kjer so le gostje, in da ne bi zastrupljali misli in dejanj naših državljani, mnogih Slovencev, ki živijo v laični, a krščansko pregneteni Sloveniji. Morda pa je naša naloga, da v poštenem in pogumnem soočanju z islamom pomagamo muslimanom, da počistijo z islamisti, ki so monopolizirani našo in svetovno predstavo o tem, kaj naj bi islam bil. Če pa so islamisti »pravi predstavniki tega verstva in kulture, ki jo ustvarja«, potem je čas, da jim pokažemo meje.

U Evropi ne poznamo ne mentalitete, ne kulture, ne literature in ničesar, kar se navdihuje pri Mohamedu in veri, ki jo je začel. Priseljenci nam doslej pri tem niso veliko pomagali, saj smo živeli drug mimo drugega. Stvari se začenjajo spreminjati. Da ne bomo trčili drug v drugega v velikem spopadu, ki ga raznorazni preroki napovedujejo s prevzetostjo in strahom, želimo odkrivati vse tisto, kar lahko omogoča mirno in spoštljivo sožitje. Zaradi vsega tega, zaradi sedanjosti in prihodnosti, smo se v uredniškem odboru Tretjega dne odločili, da bralcem pripravimo blok o pojavi, ki nas bo odslej spremljal na vsakem koraku. Spoznavati hočemo dobre in slabe strani pojava, ki je bil dolgo časa nekaj eksotičnega, predvsem pa neznanega.

Andrej Marko Poznič